

Arrest

nr. 281 265 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders: dhr. X en mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 augustus 2022.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In de bestreden beslissing worden de feiten en procedurele voorgaanden uiteengezet als volgt:

"Volgens de verklaringen van je vader B. K. (O.V....) ben je een Roma geboren in Turnhout, België, op 6 juni 2018. In 2014 reisden je ouders B. K. en E. A. (O.V. ...) met je oudere zus en broer S. en I. (O.V. ...) naar België, waar ze op 18 december 2014 om internationale bescherming verzochten. Je vader zei over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken maar niet in het bezit te zijn van Kosovaarse identiteitsdocumenten. Hij verklaarde zowel problemen in Kosovo als in Montenegro, waar hij de jaren voor zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België verbleef, gehad te hebben. Je moeder zei niet te weten over welke nationaliteit ze beschikt – ze had geen identiteitsdocumenten – maar afkomstig te zijn uit Montenegro, waar ze, net zoals je vader aangaf, problemen had gekend.

Op 17 juli 2015 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, omdat (i) zijn verklaringen en deze van zijn familieleden over jullie toenmalig recent verblijf/leven in Montenegro geenszins overtuigden, (ii) niet het minste geloof kon gehecht worden aan zijn aangaande Montenegro aangebrachte asielmotieven, (iii) de situatie van de Roma in Montenegro op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt en evenmin gelijkgesteld kan worden met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (iv) de Montenegrijnse autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (v) hij niet in het bezit was van enig document waaruit zijn werkelijke identiteit en zijn werkelijk afkomst/nationaliteit blijken en hij geen eensluidende verklaringen had afgelegd over het bezitten van de Servische dan wel Kosovaarse nationaliteit, (vi) de situatie van de Roma in Kosovo op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt en evenmin gelijkgesteld kan worden met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (vii) de Kosovaarse autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, en (viii) het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging inhouden in vluchtelingenrechtelijke zin noch gelijkgesteld kunnen worden met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in haar arrest van 19 januari 2016.

Je familie bleef in België, waar je zus A. (O.V. ...) op 2 juli 2015 werd geboren en jij op 6 juni 2018 werd geboren. Op 18 september 2017 dienden je ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in waarin ze aangaven dat ze in Montenegro problemen vreesden met de familie van je moeder, met wie ze problemen hadden gekend en die je moeder hadden geslagen waardoor ze doof is geworden. Je ouders legden tevens een document neer van de Kosovaarse ambassade in Brussel waarin vermeld stond dat noch je ouders, noch je broer en zussen, over de Kosovaarse nationaliteit beschikken. Je ouders verklaarden zodoende ook niet te kunnen terugkeren naar Kosovo. Jij viel, als minderjarige, onder het verzoek van je ouders.

Op 24 november 2017 werd hierin door het Commissariaat-generaal opnieuw een weigeringsbeslissing genomen, gezien je ouders geen nieuwe elementen hadden aangebracht. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan de problemen die je ouders in Montenegro zouden hebben gekend met de familie van je moeder en het document van de Kosovaarse ambassade bood geenszins uitsluitel over hun werkelijke identiteit en nationaliteit. Je ouders gingen hiertegen niet in beroep.

Op 17 juni 2019 werd in jouw naam en tevens in naam van je minderjarige broer en zussen S., I. en A. een verzoek om internationale bescherming ingediend. Gelet op je jonge leeftijd werden je ouders uitgenodigd voor een gesprek in het kader van je verzoek en werd je vader gehoord. Hij verklaarde voor jou en je broer en zussen een verzoek te hebben ingediend omwille van de problemen die je ouders in Kosovo en Montenegro kenden en die voor hen de reden waren om in België tweemaal een verzoek in te

dienen. Je vader herhaalde dat jullie noch in Kosovo noch in Montenegro noch in Servië geregistreerd zijn en zodoende niet over een nationaliteit en identiteitsdocumenten beschikken. Hij voegde hieraan nog toe dat de veiligheidssituatie in Kosovo voor Roma slecht is en dat Roma overal in de Balkan, en meer bepaald in Servië, Montenegro en Kosovo, worden gediscrimineerd, ook door de politie.

Op 7 oktober 2019 verklaarde het CGVS het verzoek van jou, je broer en je zussen niet-ontvankelijk. Er werden wat jullie betreft door jouw vader immers geen eigen feiten aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigden. Daarenboven werd gemotiveerd dat jouw vader, en bijgevolg ook jij en jouw broer en zussen, naast de Kosovaarse nationaliteit eveneens aanspraak maken op de Servische nationaliteit en jullie ook aldaar geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk maakten. Je ouders dienden hiertegen een beroep in bij de RvV, die op 19 oktober 2020 deze beslissing bevestigde.”

Op 16 december 2020 werd in verzoeksters naam en tevens in naam van haar minderjarige broer en zussen huidig volgend verzoek ingediend. In het kader van dit verzoek verklaarde haar vader dat de redenen waarom hij voor verzoekster een verzoek indiende, dezelfde zijn als die waarom hij voor haar broer en zussen een volgend verzoek indiende. Hij verklaarde dat zij geen toekomst hebben in Montenegro en dat verzoekster, omdat ze hier geboren is, recht heeft om hier de nationaliteit te krijgen en een kans verdient. Daarenboven stelde hij dat verzoekster en haar broer en zussen gevaar lopen ten gevolge van de problemen die haar ouders hadden met de familie van haar moeder en dat de Montenegrijnse autoriteiten hen niet kunnen beschermen. Hij voegde hieraan toe dat hij door de Montenegrijnse politie geslagen werd. Er werden geen documenten neergelegd in het kader van verzoeksters huidig verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar

er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het voeren van een algemeen betoog, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De Raad wijst vooreerst op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Vooreerst dient benadrukt te worden dat jouw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, alsook de verzoeken ingediend door jouw ouders, omdat jullie recente herkomst uit Montenegro, en bijgevolg jullie asielproblemen aldaar, niet geloofwaardig waren; omdat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal bleek dat jij, jouw ouders en jouw broer en zussen op zowel het Servische als het Kosovaarse staatsburgerschap aanspraak maken; omdat de situatie van de Roma in Servië of in Kosovo op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt en evenmin gelijkgesteld kan worden met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; en omdat zowel de Servische als de Kosovaarse autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Het door jouw vader in jouw naam ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jij voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Zoals de commissaris-generaal aangeeft, stipt de Raad eveneens aan dat verzoekster onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het arrest van de Raad waarbij het ingediende beroep hiertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoekster hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt echter op goede gronden vast dat in onderhavig geval er geen dergelijk element of feit in verzoeksters dossier voorhanden is.

De Raad duidt er verder op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal op uitgebreide wijze motiveert waarna het besluit onder meer luidt als volgt:

“Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

(...)

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift slechts een algemeen betoog voert, voornamelijk betreffende Kosovo, waarbij zij verwijst naar algemene informatie. Hiermee kan zij echter niet overtuigen. De Raad benadrukt dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster betoogt dat zij bij terugkeer naar Kosovo, Montenegro of Servië een reëel risico loopt om uitgesloten te worden, veel zaken betreffende Roma in de doofpot worden gestoken en dat zij een hoog gevaar loopt om in slechte omstandigheden te moeten leven, niet naar school te kunnen gaan en later geen werk te kunnen vinden, waarna zij stelt de Romagemeenschap op vele vlakken het slachtoffer wordt van discriminatie. Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Zij formuleert haar betoog zeer algemeen en komt voor het overige niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie onder meer omtrent de discriminatie van Roma, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in haar persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing

geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.2. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij niet kan rekenen op de bescherming van haar nationale autoriteiten en zij ook geen contacten heeft in haar land van herkomst. Zij meent dat zij geen toekomst heeft in haar land en zij bescherming nodig heeft in België.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij vooreerst slechts op algemene wijze aanvoert dat zij niet kan rekenen op de bescherming van haar nationale autoriteiten, zonder haar betoog ook maar enigszins te concretiseren, laat staan op afdoende wijze in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking. Waar zij verder betoogt geen contacten te hebben in haar land van herkomst en waar zij meent dat zij geen toekomst heeft in haar land en zij bescherming nodig heeft in België, gaat zij evenmin op concrete wijze in op de motieven van voormelde beschikking. De verzoekende partij blijft in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven, laat staan dat zij erin slaagt hieraan afbreuk te doen. Door algemene verzuchtingen te uiten ter terechtzitting werpt zij hier geen nader licht op. Het vormen geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS